

[Rimstad.]

Før jeg går over til en mere detaljeret begrundelse for vor stilling til finanslovsforslaget, vil jeg gerne, også af hensyn til denne begrundelse, fremkomme med nogle mere principielle betragtninger, der opridsrer baggrunden for mit partis stilling til det foreliggende lovforslag.

Den højtærede statsminister gentog i går her i tinget, hvad han tidligere — på valgaftenen — havde givet udtryk for: at de uafhængige stod for, hvad han kaldte „sort reaktion“; og da han af vort partis politiske ordfører blev imødegået på dette punkt, svarede han, at han ikke forstod, hvorfor man ikke kunne kalde ting ved deres rette navn. Når de uafhængige nu var et reaktionært parti, hvorfor ville de så ikke være ved det? Jeg forstår særdeles vel nytten af denne form for karakterisering af en politisk modstander; de stadige gentagelser skal til sidst fastslå postulatet som en kendsgerning. Men da det nu drejer sig om mit parti, vil jeg gerne gå lidt grundigere til værks, end den højtærede statsminister her har fundet anledning til.

Jeg vil begynde med at sige, at jeg tidligere har været en meget varm beundrer både af den indstilling, som socialdemokratiet oprindeligt havde, og af de resultater, som partiet dengang opnåede. Det er hævet over enhver tvivl, at partiet under devisen frihed, lighed og broderskab har medvirket væsentligt til at løfte store grupper af den danske befolkning op til en i hvert fald inden for det europæiske samfund beundringsværdig levestandard.

Metoderne var enkle dengang. Medens man sørgede for at holde hjulene i gang, tog man fra de rige og gav til de fattige. Måske var dette både rigtigt og nødvendigt, og i hvert fald gik det godt, så længe begreberne frihed, lighed og broderskab kunne anskues og aktiveres kollektivt. Men fra det tidspunkt, da der i samfundet ikke længere fandtes rige og fattige, fra det øjeblik, da det begyndte at dreje sig om flittige eller mindre flittige, om dygtige eller mindre dygtige, om sparsommelige eller ødsle, slog de enkle metoder ikke mere til.

Vi var i går langt inde på zoologiske problemer, og jeg kunne her fristes til at sammenligne socialdemokratiet med den gærbacille, der i en væske, i dette tilfælde

samfundet, producerer en så høj alkoholprocent, at den til sidst dræber sig selv. For dette er jo netop sagen: da de kollektive midler og metoder ikke længere slog til, viste det sig desværre alt for hurtigt, at ideerne, de oprindelige ideer, var opslidt og ikke længere bæredygtige. At man fra dette tidspunkt af forfaldt til stemmekøbet og derfor endnu en tid — hvad det sidste valg viser — er i stand til at holde stillingen, er en helt anden sag, som vi her ikke behøver at komme ind på.

På samme måde som socialdemokratiet i sin opgangstid støttede den fattige over for den rige, på samme måde vil de uafhængige i dag, i erkendelse af at samfundet har skiftet struktur, støtte den flittige over for den mindre flittige, den sparsommelige over for den ødsle og den produktive over for den uproduktive. Men denne støtte må ifølge sagens natur ydes til den enkelte, den kan ikke ydes kollektivt. Det er på dette punkt, vi tørner sammen med socialdemokratiet, der stædigt klamrer sig til den i vort nuværende samfund uanvendelige og forældede kollektivismen.

Efter dette kan vi vist lade begrebet „sort reaktion“ ligge. Jeg håber, at jeg med min udredning har vist den højtærede statsminister, at udtrykket er ubrugeligt, og skulle det imod forventning ikke være tilfældet, vil jeg tillade mig at sige til den højtærede statsminister, at han taler som den blinde om farverne eller taler mod bedre vidende.

Jeg nævnte, at den første grund til, at mit parti ikke vil stemme for finanslovsforslaget, er det helt urimelige overskud på budgettet. Det er efter forslaget 978 mill. kr., men kan forventes at blive væsentligt større på grund af skatteindtægten fra de lønglidninger, der har fundet sted siden sidste finanslovs vedtagelse. Det drejer sig her om kæmpebeløb, som ingen kasseregnskabsmæssig begrundelse har. Det stipulerede overskud uden stigninger af nogen art udgør i dag 13 pct. af budgettet. Man må næsten med vemod tænke på det statsbudget i 1845, der opererede med et budget på 15 mill. rigsdaler og et overskud på ca. 1 pct. heraf.

Vi vil i øvrigt gerne spørge regeringen: hvad agter den at anvende dette overskud på omkring 1 milliard kr. til? Der har